

РЕШЕНИЕ

№ 4868

гр. София, 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4956** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от управителя Н. Г. К., против решение от 29.03.2021г., постановено по н.а.х.д. № 13425/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95-ти състав. С това съдебно решение е изменено Наказателно постановление № 23-003457/24.07.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 (три хиляди) лв. за нарушение на чл. 61, ал. 1 от КТ, като съдът е намалил размера на наложената имуществена санкция на 2000 лв.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че въззивният съд е извършил неправилна преценка на установената фактическа обстановка, както и, че е извел неправилни изводи за законосъобразност на оспореното НП. Касаторът моли да се постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение и да се отмени изцяло НП № 23-003457 от 24.07.2020г. издадено от директора на Дирекция „Инспекция по

труда Софийска област“.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ се представлява от юрк. И., който оспорва касационната жалба, а по същество, моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В обжалваното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 09.06.2020 г. в обект на контрол – стопански двор , находящ се в [населено място],[жк], на ъгъла на [улица]и [улица], стопанисван от [фирма] и на 07.07.2020 г. в сградата на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място] по изискани и представени документи били извършени проверки по спазване на трудовото законодателство. Установено било, че към 09.06.2020 г. [фирма], в качеството си на работодател не е уредил като трудови правоотношения, отношенията по предоставяне на работна сила, като приел на работа в обекта на контрол И. Я. Р., без да сключи трудов договор в писмена форма с него, преди постъпването му на работа. Лицето било заварено от контролните органи на 09.06.2020 г. да работи в проверявания обект като овчар. В собственоръчно попълнената на място писмена декларация, лицето посочило, че работи за проверяваното дружество, с работно време от 08:00 часа до 22:00 часа, получава трудово възнаграждение от 400 лева и има почивки в работния ден от 12:00 до 13:00 часа.

В тази връзка контролните органи приели, че при преглед на изискани и представени документи, жалбоподателят, в качеството си на работодател не е уредил като трудово правоотношение отношенията при предоставянето на работна сила от И. Я. Р. като не е сключил трудов договор в писмена форма с него преди постъпването му на работа – нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Тези констатации били отразени в издадения АУАН № 23-003457 за нарушения на чл.1, ал.2 от КТ във вр. с чл. 62, ал.1 от КТ, въз основа на който е издадено обжалваното НП.

Въз основа на тази фактическа обстановка въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като размерът на наложеното наказание се явява завишен, доколкото липсват доказателства за предходни нарушения на дружеството.

Решението е правилно.

С разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ е вменено задължение на работодателя да сключи трудов договор в писмена форма с работника преди постъпването му на работа. За да е осъществен състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството, е необходимо наличие на трудово правоотношение, което се характеризира с определени особености: работно време, работно място, характер на извършваната работа (трудова функция), трудово възнаграждение, за което правоотношение няма сключен трудов договор в писмена форма. В производството пред районния съд са установени всички съществени елементи на правоотношението между дружеството и И. Я. Р., от които може да бъде направен извод, че същото е трудово правоотношение. Възраженията на касатора досежно липсват на трудовоправни отношения между страните, поддържани и пред

настоящата инстанция са неоснователни и се опровергават от съдържащите се в административната преписка документи.

Лицето е декларирало писмено, на основание чл.402, ал.1, т.3 КТ, фактите и обстоятелствата, свързани с осъществяването на труд на 09.06.2020г., в обект на контрол – стопански двор. Декларацията е приета като писмено доказателство по делото и е обсъдена от първостепенния съд във връзка с всички останали доказателства. При тези обстоятелства правилно решаващият състав на СРС е приел, че по делото са приети достатъчно писмени доказателства, с които се установява по безспорен начин извършеното нарушение на императивни разпоредби на КТ.

В допълнение следва да се отбележи, че лицето Р. е заварено да полага труд именно в обекта на дружеството- жалбоподател, като без значение се явява обстоятелството дали същото притежава стопанските животни или те са собственост на друго лице. Съдът намира, че това е неотнормимо към предмета на делото и не опровергава констатацията, че Р. е полагал труд именно в полза на [фирма].

На следващо място от страна на касатора не са ангажирани доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение.

Фактическите установявания на СРС обуславят извода, че НП е издадено при правилно приложение на закона.

Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Наказващият орган обаче не е изложил мотиви защо е определил санкция над минималния размер, а и по делото не са налице данни за отегчаващи отговорността обстоятелства, поради което правилно съдът е намалил наложената санкция на 2000лв.

Случаят не може да се определи като маловажен, тъй като нарушението е формално, то се смята за извършено със самото осъществяване на изпълнителното деяние. В случая Кодексът на труда в разпоредбата на чл. 415в е предвидил специална, спрямо чл. 28 от ЗАНН хипотеза на отговорност за нарушение: За нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, XII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.03.2021г., постановено по нахд. №13425/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95- ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция Инспекция по труда –
Софийска област разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.